

Arrest

nr. 219 609 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2017 dient verzoekster samen met haar zoon een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 maart 2017 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 12 juni 2018 wordt een tweede aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 juni 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan bewijs van de identiteit conform de wettelijk bepalingen. Verzoekster en haar zoon dienen een schorsings- en annulatieberoep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt door de Raad op 11 januari 2019 verworpen bij arrest met nummer 214 989.

Op 21 juni 2018 wordt tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de zoon van verzoekster, evenals een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster zelf.

Op 4 oktober 2018 wordt een derde aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 16 oktober 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 17 januari 2019 worden beide beslissingen van 16 oktober 2018 ingetrokken.

Het voormelde bevel van 21 juni 2018 ten aanzien van verzoeksters zoon, werd door de Raad op 31 januari 2019 bij arrest met nummer 216 124 vernietigd.

De bestreden beslissing betreft voormelde beslissing van 21 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster, ter kennis gebracht op 10 augustus 2018.

De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: T., L.

Geboortedatum: (...)1961

Geboorteplaats: Sukhumi

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 03.08.2017, hem ter kennis gegeven op 08.08.2017 en uitstel toegekend tot 14.12.2017.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“9.1 ERNSTIG(E) MIDDELEN

Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat het om een middel als ernstig te beschouwen wanneer op het eerste zicht dit middel als ontvankelijk en gegrond kan worden beschouwd.

De aangehaalde middelen worden hieronder toegelicht:

ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

EERSTE ONDERDEEL

1. De medische situatie van de heer T. S. (de zoon van verzoekster en waarvoor verzoekster ook als mantelzorger fungeert) is bijzonder ernstig, zoals eerder reeds aangehaald in het feitenrelaas.

Door de heer S. T. en verzoekster werd hierom een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ter staving bij deze aanvraag werd een standaard medisch attest (stuk 5), opgesteld door Dr. A. S., toegevoegd. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 23 maart 2018 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer T. S..

Naast dit standaard medisch attest worden er door de heer S. T. en verzoekster nog verschillende bijlagen gevoegd, zijnde medisch attest van dr. A. S. van 17 november 2017 (stuk 6), het verslag van de dienst neurologie van 12 juli 2017 (stuk 7), het medisch verslag van dr. D. P. L. van de dienst endocrinologie van ZNA Stuivenberg van 12 december 2017 (stuk 8) en het medisch verslag van dr. Stefan Bourgeois van de dienst hepatologie van 5 december 2017 (stuk 9).

Er is, enerzijds, sprake van infantiele spastische cerebrale paralyse met heel zware mentale retardatie, bilaterale doofheid, bilateraal bijna blindheid, epilepsie en, anderzijds, chronische hepatitis B (zie stuk 5: het medisch attest van dr. A. S. van 17 november 2017).

Door de zeer zware handicap van de heer T. S., heeft hij zeer specifieke noden. Er dient een specialistisch kader voor hem te worden voorzien, om hem zowel op mentaal als fysiek vlak de noodzakelijke ondersteuning te bieden. Enkel met een multidisciplinaire aanpak (zowel psychisch, sociaal en maatschappelijk) kan de toestand van verzoeker worden gecontroleerd.

Naast deze aanpak, dient er dagopvang te worden voorzien voor de heer T. S. waarbij aandacht wordt besteed aan zijn specifieke situatie (dewelke specifieke noden met zich meebrengt).

Het gaat immers om een zeer zwaar gehandicapte (zowel mentale als fysieke) man.

De noodzaak aan een zeer wijde en gespecialiseerde aanpak is vermeld in de bijgevoegde medische attesten. Als dit goed wordt opgevolgd, kan zijn toestand worden gestabiliseerd, zoals vermeld onder punt E van het standaard medisch getuigschrift (stuk 5). Dit vereist aldus, om de stabilisatie te bewerkstelligen, dat zowel de multidisciplinaire aanpak als de dagopvang worden voorzien (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift).

Hij krijgt hiervoor de steun van T. L. (de verzoekende partij), die een grote steun voor verzoeker uitmaakt (gelet ook op de multidisciplinaire aanpak die nodig is omwille van de toestand van haar zoon).

Zij zorgt mede voor de noodzakelijke medicatie en behandeling van verzoeker.

Zeer specifiek, dient er op te worden gewezen dat de toestand van de heer T. S., dewelke reeds ernstig was, nog is verslechterd doorheen 2017.

Zoals blijkt uit punt A van het standaard medisch getuigschrift (stuk 5) is er sprake van hepatitis B en een verhoogde TSH. Hij wijst tevens op de actuele behandeling die hij moet ondergaan (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift; stuk 5).

Omwille van het voorgaande, zijn ook de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet meer uitgebreid. Onder punt D van het standaard medisch getuigschrift worden drie (ernstige) gevolgen opgesomd, in overeenstemming met de drie aangehaalde punten onder punt A van het standaard medisch getuigschrift (stuk 5).

Op 21.06.2018 wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet afgewezen als onontvankelijk.

Er wordt geen inhoudelijk onderzoek uitgevoerd naar de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekster.

Op 21.06.2018 verkreeg de heer S. T. een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, de bestreden beslissing. In dit bevel blijkt dat op geen enkele manier werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 21.06.2018 verkreeg ook verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, de bestreden beslissing. Ook in dit bevel blijkt dat op geen enkele manier werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekster, dan wel de zorg die zij over haar zoon heeft.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij tekortschiet in het voorziene individueel onderzoek op basis van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

De vermelding in de bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze weer dat de medische situatie van verzoeker in overweging werd genomen, laat staan waarom de medische situatie van de zoon van verzoekster niet zou zijn weerhouden als een relevant element bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Minstens blijkt dat hiertoe elke motivering ontbreekt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft er nochtans alle belang bij om te weten welke motieven aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien de bevoegde overheid in deze kiest voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014,190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de motieven van de bestreden beslissing.

Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Deze bepalingen worden geschonden door de verwerende partij.

TWEEDE ONDERDEEL

2. Ondanks de bovenvermelde medische situatie van de zoon van verzoekster, zou zowel haar zoon als verzoekster door de bestreden beslissing gedwongen kunnen verwijderd worden naar Georgië in strijd met artikel 3 EVRM.

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Georgië ontbreekt bovendien in hoofde van de heer S. T., waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Verzoekers wijzen hiervoor naar de algemeen gekende situatie in Georgië. Meer algemeen, kan verwezen worden naar het ontbreken van beschikbare en toegankelijke zorg voor mensen die te kampen hebben met de aandoening(en) van de heer S. T..

De verzoekende partij verwijst tevens naar zijn stuk 8 dat werd gevoegd bij de aanvraag tot medische regularisatie, een studie van het "Curatio International Foundation". Hieruit blijkt het gebrek aan middelen die worden voorzien voor het aanpakken van mentale problemen in Georgië. Er is een tekort aan middelen, terwijl de heer S. T. net bijzonder veel zorgen nodig heeft.

Door de zeer zware handicap van de heer T. S., dewelke hierboven werd omschreven, heeft hij zeer specifieke noden. Er dient een specialistisch kader voor hem te worden voorzien, om hem zowel op mentaal als fysiek vlak de noodzakelijke ondersteuning te bieden. Enkel met een multidisciplinaire aanpak (zowel psychisch, sociaal, maatschappelijk) kan de toestand van de zoon van verzoekster worden gecontroleerd.

De heer S. T. dient bovendien op levenslange basis een medicamenteuze behandeling te ondergaan, zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet (stuk 1). Op een drie- of zesmaandelijke basis dient een controle te kunnen gebeuren van de leverwaarden en dient er een controle door een neuroloog te kunnen gebeuren. Naast deze aanpak, dient er dagopvang te worden voorzien voor verzoeker waarbij aandacht wordt besteed aan zijn specifieke situatie (dewelke specifieke noden met zich meebrengt). Het gaat immers om een zwaar gehandicapte (zowel mentaal als fysiek) man.

De noodzaak aan een zeer wijde en gespecialiseerde aanpak is vermeld in de medische attesten die gevoegd werden bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Als al deze noden goed wordt opgevolgd, kan zijn toestand worden gestabiliseerd, zoals vermeld onder punt E van het standaard medisch getuigschrift (stuk 1).

Dit vereist aldus, om de stabilisatie te bewerkstellingen, dat zowel de multidisciplinaire aanpak, de medicatie, controle als de dagopvang worden voorzien (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift).

Deze noden dienen levenslang te worden te worden gegarandeerd.

Dokter A. S. concludeert daarom dat de zoon van verzoekster dient opgevolgd te worden in een westers land om een enigszins humaan bestaan te leiden (stuk 2).

In zoverre de heer T. in Georgië zich kan beroepen op een beschikbare gezondheidszorg, quod certe non, wijst zij erop dat de toegankelijkheid hiervan niet is gewaarborgd. De kost voor de levenslange opvolging en behandeling is erg hoog (zie de vermelde medicatie en zorgen die hij nodig heeft).

Bovendien zal, door de aandoening die hierboven werd beschreven, het voor de heer S. T. onmogelijk zijn om een arbeidsinkomen te verwerven. Er kan dus niet van worden uitgegaan dat hij in staat zal zijn voor zichzelf in te kunnen staan.

De moeder van verzoeker, T. L., is geboren op (...) 1961. Zij is thans meer dan 57 jaar, waardoor haar mogelijkheden tot het verwerven van een arbeidsinkomen (zeer) beperkt zijn. Zij zorgt bovendien voor haar zwaar gehandicapt kind, hetgeen ook van haar veel tijd en energie vergt.

Met bovenvermelde elementen werd geen rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Deze bepalingen worden geschonden door de verwerende partij."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder:

"In het enige middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de medische situatie van haar zoon, de Heer T. S., voor wie zij als mantelzorgster fungeert, bijzonder ernstig is en die door zijn zware handicap specifieke noden heeft. Zij verwijst hierbij naar de medische attesten. Zij stelt dat er geen inhoudelijk onderzoek gevoerd werd naar de gezondheidstoestand van haar zoon. Een verwijdering naar Georgië zou in strijd zijn met artikel 3 EVRM, aangezien er de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorgen voor haar zoon ontbreekt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist op het grondgebied van het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereisten documenten, reden waarom zij, conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

Waar zij stelt de mantelzorg voor haar gehandicapte zoon op zich te nemen, blijkt uit het administratief dossier dat ook verzoeksters zoon op 21.06.2018, onder een bijlage 13, bevolen werd om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont niet aan omwille van de bestreden beslissing niet meer als mantelzorgster te kunnen optreden.

Ui het administratief dossier blijkt verder dat alvorens de bestreden beslissing genomen werd er een onderzoek conform artikel 74/13 werd uitgevoerd. De synthesesnota hieromtrent luidt als volgt:

- 1. Gezins- en familieleven: De beslissing geldt voor het gehele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: Betrokkenen tonen niet aan dat zij minderjarige kinderen hebben in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.*

Waar verzoekster verwijst naar de medische situatie van haar zoon, kan zij gebruik maken van de daartoe geëigende procedure op overleg van de vereiste identiteitsdocumenten.

De eerder ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd onontvankelijk verklaard aangezien de vereiste identiteitsdocumenten van de Heer T. S. niet werden voorgelegd. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat een ontvankelijkheids- en een gegrondheidsfase. Nu de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard omdat het bewijs van identiteit niet voorlag, diende ook geen onderzoek plaats te vinden naar de aangehaalde medische problematiek in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat eveneens geschonden wordt geacht.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk en heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van artikel 1, 6° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zoals verzoekster aangeeft, weerspiegelt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

In casu zet verzoekster op uitgebreide wijze de medische situatie van haar zoon, de heer T. S. uiteen waarvoor een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Naast een beschrijving van de aandoeningen en behandelingen, zet verzoekster tevens uiteen dat zij optreedt als mantelzorger en zorgt voor de noodzakelijke medicatie en behandeling van haar zoon.

Uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt inderdaad dat op 12 juni 2018 een (tweede) aanvraag werd ingediend om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 juni 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan bewijs van de identiteit conform de wettelijk bepalingen. Op 21 juni 2018 werd eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de zoon van verzoekster, evenals een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster zelf. Verweerder zou in eerste instantie dan ook kunnen worden gevolgd dat waar verzoekster stelt de mantelzorg voor haar gehandicapte zoon op zich te nemen, uit het administratief dossier blijkt dat ook hij op 21 juni 2018 onder een bijlage 13 werd bevolen om het grondgebied te verlaten en dat verzoekster bijgevolg niet aantoonbaar niet meer als mantelzorger te kunnen optreden. De (latere) beslissingen die op 16 oktober 2018 – na een derde verblijfsaanvraag – werden genomen, werden op 17 januari 2019 ingetrokken.

Voorts meent verweerder dat uit het administratief dossier blijkt dat alvorens de bestreden beslissing werd genomen een onderzoek conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd uitgevoerd en citeert hij uit de betreffende synthesesnota.

In het administratief dossier bevindt zich inderdaad een synthesesnota met de vermelding *“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) ”*. Hieruit blijkt echter dat wordt gesteld:

“1. Gezins- en familielevens: De beslissing geldt voor het gehele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: Betrokkenen tonen niet aan dat zij minderjarige kinderen hebben in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.”

2.3.1 Zoals hoger aangegeven, werd inderdaad een afzonderlijk bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan de zoon van verzoekster enerzijds en aan verzoekster anderzijds. Echter, het voormelde bevel van 21 juni 2018 ten aanzien van verzoeksters zoon, werd door de Raad op 31 januari 2019 bij arrest met nummer 216 124 vernietigd. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat niet wordt betwist dat verzoekster de mantelzorg voor haar zoon op zich dient te nemen. Het daaropvolgende betoog – dat ook haar zoon werd bevolen het grondgebied te verlaten – mist gelet op voormelde vernietiging elke grondslag. Hetzelfde dient te worden vastgesteld omtrent de overwegingen betreffende het gezins- en familielevens opgenomen in de synthesesnota. Meer nog, de synthesesnota lijkt er onterecht vanuit te gaan dat eenzelfde beslissing werd genomen voor het gehele gezin. Gelet op deze foutieve premisse en de vernietiging van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen voor de zoon van verzoekster, blijkt reeds een onvoldoende individueel onderzoek naar het gezins- en familielevens in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.3.2 Daarnaast stelt de Raad vast, waar verzoekster meent dat verweerder tekortschiet in het voorziene individueel onderzoek met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van haar zoon bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, blijkt uit de bestreden beslissing inderdaad dat op geen enkele wijze de medische situatie in overweging werd genomen.

Niettegenstaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet spreekt over gezondheidsproblemen van familieleden waarmee rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, weze het herhaald dat deze bepaling wel inhoudt dat rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familielevens in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van de familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familielevens beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familielevens elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de samenwonende gezins- of familieleden, is aldus relevant.

In zijn nota betoogt verweerder dat verzoekster, waar zij verwijst naar de medische toestand van haar zoon, kan gebruik maken van de daartoe geëigende procedure op overleg van de vereiste identiteitsdocumenten. Nu de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat het bewijs van identiteit niet voorlag, diende naar de mening van verweerder ook geen onderzoek plaats te vinden naar de aangehaalde medische problematiek in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er dient echter te worden gewezen op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar anderzijds ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

De aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 juni 2018 wordt op 21 juni 2018 onontvankelijk verklaard om documentaire redenen. Er werd derhalve geen inhoudelijke beoordeling doorgevoerd. Wat betreft de aanvraag ingediend op 4 oktober 2018 om medische redenen, dient te worden vastgesteld dat de beslissing hierover, meer bepaald de beslissing van 16 oktober 2018, werd ingetrokken op 17 januari 2019.

In het arrest van 31 januari 2019 met nummer 216 124 waarbij de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de zoon van verzoekster wordt vernietigd, wordt gesteld dat de vaststelling van verweerder *“Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land oorsprong.”*, niet volstaat in het licht van het arrest Paposhvili waaruit blijkt dat een onderzoek ook inzake de toegang tot een adequate behandeling in het land van herkomst moet worden verricht wanneer er ernstige aanwijzingen zijn van een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling. Uit het standaard medisch getuigschrift van 23 maart 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de behandelende arts onder meer attesteert welke medicamenteuze behandeling de heer S. T. levenslang dient te ondergaan, dat er levenslang op drie- of zesmaandelijks basis een controle van de leverwaarden en een controle door een neuroloog dient te gebeuren, en dat er *“specialistische”* omkadering, dagopvang voor de specifieke noden voor zwaar gehandicapten en een multidisciplinaire aanpak nodig zijn. Dit toont aan dat een onderzoek beperkt tot de mogelijkheid *“voor een terugkeer naar het land van oorsprong”*, niet volstaat. Het komt, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aan verweerder toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten, te treffen. Het weze herhaald dat verweerder niet betwist dat verzoekster optreedt als mantelzorger voor haar zoon. Ook op dit punt wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN